

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Bil E. 5. Yrån Herr Arkialern Joh. Pet. Westring till
Frn Gustava Leonora Lindahl i Norrköping:
Dat. Gällens, den 8 Jul. 1807.

Charmant i Cyper!

Efter att hafva rest till fjells; dit jag aldrig mera önskar komma,
skuru jag inte ville hafva resan öfver; och nu återkommen
hit, för att härifrån vidare fortsätta resan åt Gessle och andra
ställen, gagnar jag en liten stund af min knappare tid, för att
helfa min lilla Cousine från de glädfylliga trakter, för ögat
sådana, då de likväl äro att värdera och äfven att beundra.
Längsta målet för vår resa, och äfven det vi räknade det viktigaste,
var det så kallade Fjellberget, eller Skräkstäd (som dock är öf-
namn, emedan grannarne hata denna sockens inbyggare och
gifva dem namn af Skräker, som betyder Skälmar och Ruffar,
emedan de sägas hemföra deras foderlador under denna resor m.m.)
hvilket Skräkstäd är af 900 alnars höjd och troligen ännu högre,
om mätningen toges ifrån öfverfloden. Det är långt, och har
öfverst 2 Berg öfver hvarandra, som ifrån länge hållt synas som
knappar eller knipuden. Vi bestogs höjden, sedan vi genom
vandrat Snödrifvorna, och funno derimellan de raraste växter och
äfven några nyas, som förr ej varit sedda. Väderleken var oblid
med mycken blåst, som gjorde vårt vilstande nära skogarne icke
ej så fördeligt behagligt. Der var dock ingen köld. Ifrån 3 fjerde-
delar af horisonten syntes intet annat än Gjellberg, mest betäckt
med snö, och den återstående fjerdelen utgjorde Dalarne.

Vi tycktes vara i Nordens naturliga Rupsvedstad, och likförm i
en annan vordad. Skogarne nedanföro oss voro sällan ena
boskar, och Sjöarne sällan små gjötar. Glädjen att finna så
mycket nytt och sällsynt gjorde oss glada, likförm vi varit i ett
Paradis. Jag fämlade flera Ed af rara Lapsvar, som jag önskar
ville gifva anledning till någon mytta, hvilket kunde komma
det fästiga Däffverket till gagn, som här i flera Stiknar lepa
kamfke af uflare födu, är mångstades Kreaturen här öf. Min
Fagbok är full af önskanvärda berättelser och berättelser härom. Vi
larde dem gagna Wolands Lapsven och flera Dylikas som gifva
så godt födrämne, i stället för Sällbarken, hvarmed en stor del
nu måste lifnära sig och sin boskap. En måtning af vår Karavan
skulle jag sända min egen Loufine, om jag vere dit mästare, som
skulle wa. Nu får jag blott beskriva den. Sedan vi från Älvedalen
mått rida 1/2 mils väg, då all väg upphörar finna något ifrån Öfphys
verket, som var intressant att bese, på en färlig och ouyphodigt stenig
väg, der hästarnas hade nöden att förvara sina ben, till så mycket
större fruktan för våra, igenom en grufelig Skog, en ödemark lik
de afrikanska, utan att hela vägen se något lif eller någon bönig,
i en följande följande personer, som utgjorde Karavanen, nämligen:
Pastor i Särna, följt, i prästlind, dock mest halkande gång för hästern,
så att vi hade rekommendation för våra öfalar, i fall faran störtat oss; der
efter kom jag, så Professor Swartz, då vi på sidan voro ut följde af lände
mannen, till som ett par snijs gärningsmän; ehuru, efter 2 ländsköfinge
Ämbetets speciella uttydning, för vår säkerhet och bekvämlighet, lämnar
man och vederbörande skulle gynna oss, hvilket denne gjorde till förm i per
sonlig närvaro hela vägen, så att vi till och med icke hade att brukta
för hvarken Djöfnar eller Vargar, som denne Herculanske Busse väfserligen
krosat med sina grofva händer och slag; denna följde Professoren och min
öfögent till häft på klöfsadal med hela vår attirail och matsäck, samt
flutligen 2:ne förvandrande Dänder, våra hästvärdar. Då vi, efter 20 timmar
färd

fatigquant och vådelig färd, fingo taga kl. 2 om natten kerberge i en
fäbod. Had en 30 ärs Gemmas fulare än värsta Skogstroll, liksom
hennes bering var ohygglig, dock för oss nu en gudinna. Efter 4 à 5
timmars liggande på bänkar och golv fortsatte vi resan till det förut be-
skrifna skrikståd. Efter fredt återresa, som fram och tillbaka utgjorde 20
mil, på farlig väg, i knäppt gående, på häft ryggen skrekade, antände
vi åter mycket tröta och bråkade, och fingo i en lita fäbod på bänkarne
hvila en natt, der jag uttrötad fick en ljuf sömn och hvila, och drömde om
Liseens härlighet. Meras i detailt minner jag ej beskrifva eller redigt-
stforma; men skall det muntligen göra, då jag får den glädjen att åter
se min aldrubästa och faktade Syfter, troligen inemot den 26 eller 28 i
denne månad. Jag tar hemvägen ut Quams Bruks, der jag har min
hela skatt, Hustru och Barn, och dröjer der circa, som jag hoppas, om
jag kan färdas så fort som jag vill, en 3 dagar. Min Resa har varit
fjär och mödosam; men ihugkompen skall alltid blifva mig nöjsam,
då jag deraf fått och ^{fågen} lust mycket, hvarom min näg ut förläga
Journal må vittna. Ursägta nu, min lilla Nådiga vän, att jag ej
får tillfälle att vara vidlöftigare. Jag får blott tillägga min önskan, att
se min lilla Louise näst och munter vid min återkomst! Skilfa den
käraste vännen, Dror Lindahl, och gif honom en samntag å-
part från min vänskap. Jag mår så väl, efter all fatigue, att jag är
glad åt mig sjelf. Nå väl! och glöm ej,

Min aldrubästa Syfter,

Den trofaste ödmjukaste
vän och tjänare,
Joh. P. Westring.

